

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobkyně: **Vodovody a kanalizace Pardubice, a. s.**, Teplého 2014, Pardubice, zastoupené advokátem JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 2. 2021, čj. ÚOHS-39561/2020/322/LKa, sp. zn. ÚOHS-R11/2012/VZ, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 5. 2023, čj. 31 Af 21/2021-203,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 400 Kč do rukou jejího advokáta JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud zrušil rozhodnutí týkající se přestupku v zadávacím řízení a NSS jeho rozsudek teď potvrzuje. Krajský soud nepochybil tím, že zrušil rozhodnutí o rozkladu jako celek, i když nezákonný byl jen výrok o pokutě (nikoli výrok o vině). V souladu s judikaturou je i závěr krajského soudu, podle nějž zákon nedává rozkladovému orgánu možnost změnit napadené rozhodnutí jinak, než jak účastník sám žádal; pokud se však rozkladový orgán od znění zákona odchýlí a vyhoví účastníku jen v menší míře (nikoli plně), nepůjde o vadu s vlivem na zákonnost. Rozkladový orgán ovšem nemůže sám stanovit pokutu v jiné výši, pokud předem nesdělí účastníku, z čeho bude vycházet, a neumožní mu, aby se vyjádřil k podkladu rozhodnutí a k jeho úvahám.

1. Popis věci

[2] Úřad pro ochranu hospodářské soutěže uložil v prosinci 2011 žalobkyni pokutu ve výši 9 milionů Kč za pochybení při zadávání veřejné zakázky *Zhotovení stavebního díla „Modernizace BČOV Pardubice“*. Postup žalobkyně při výběru nejvhodnější nabídky nebyl totiž přezkoumatelný a transparentní: ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek neuvedla, jak posoudila zdůvodnění mimořádně nízkých nabídkových cen uchazečů a vysvětlení jejich nabídek. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, který však předseda úřadu zamítl.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí o rozkladu žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Ten napadené rozhodnutí dvakrát zrušil, avšak důvody pro zrušení ani jednou neobstály při kasačním přezkumu. NSS pokaždé rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (učinil tak rozsudky ze dne 18. 9. 2015, čj. 5 As 147/2014-53; a ze dne 14. 9. 2017, čj. 5 As 180/2016-32).

[4] Krajský soud poté věc přezkoumal rozsudkem ze dne 28. 8. 2018 (čj. 31 Af 131/2012-309). Rozhodnutí o rozkladu opět zrušil, protože úřad dostatečně nezdůvodnil uloženou pokutu.

[5] Úřad podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. NSS ji rozsudkem ze dne 4. 12. 2020 (čj. 5 As 92/2018-36) zamítl. Přisvědčil tomu, že pokuta nebyla dostatečně zdůvodněna.

[6] Předseda úřadu proto věc znovu projednal. Rozklad proti výroku o vině zamítl; ve výroku o pokutě však změnil rozhodnutí prvního stupně tak, že pokutu snížil na částku 7 milionů Kč, a navíc doplnil odůvodnění udělené pokuty.

[7] Žalobkyně podala proti druhému rozhodnutí o rozkladu žalobu ke Krajskému soudu v Brně a uspěla s ní. Krajský soud v rozsudku nejprve upozornil na to, že v řízení o rozkladu lze provést jen takovou změnu rozhodnutí, o kterou usiloval ten, kdo rozklad podal. Žalobkyně se v rozkladu domáhala zrušení rozhodnutí prvního stupně. Předseda úřadu toto rozhodnutí nezrušil; naopak sám snížil pokutu a zdůvodnil ji, čímž pochybil. Takové pochybení ale nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu, neboť změna byla žalobkyni ku prospěchu, a nevznikla jí tak žádná újma.

[8] Přesto však krajský soud rozhodnutí o rozkladu zrušil. Předseda úřadu totiž změnil rozhodnutí prvního stupně, aniž žalobkyni seznámil s novými důkazy a jejich hodnocením, čímž jí upřel možnost reagovat na nové úvahy.

2. Kasační řízení

2.1 Kasační stížnost

[9] Úřad podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle něj je rozsudek nepřezkoumatelný a nezákonný, protože krajský soud zrušil celé rozhodnutí o rozkladu,

pokračování

nikoli jen výrok o uložení pokuty, i když se důvody pro zrušení týkaly právě jen této pokuty.

[10] Úřad má dále za to, že v řízení o rozkladu lze provést i jinou změnu rozhodnutí než jen tu, o kterou usiloval ten, kdo rozklad podal. Nesouhlasí tedy s výkladem krajského soudu – ten by byl sice možný v řízení, ve kterém je správní orgán vázán petitem, ne však v řízení o přestupku. Odborná literatura pak uvádí, že v řízení o rozkladu by měla být změna rozhodnutí možná, přinejmenším pokud jde o změnu ve prospěch účastníka. Výklad krajského soudu by navíc vedl k výraznému prodlužování správního řízení. Odporoval by principu efektivity a hospodárnosti řízení. A i kdyby byl tento výklad správný, nešlo by o vadu s vlivem na zákonnost.

[11] Předseda úřadu nepochybil, pokud žalobkyni neseznámil s podklady rozhodnutí a novým právním posouzením. Žalobkyně totiž neuvedla žádné věcné námitky, které by mohly rozhodnutí o pokutě změnit. Předseda úřadu se tedy dopustil nanejvýš pochybení bez vlivu na zákonnost věci samé. Zrušit správní rozhodnutí jen pro procesní vady bez konkrétních věcných pochybení je přitom formalistické. Krajský soud v jiných případech považoval podobný postup za zákonný.

[12] Předseda úřadu navíc věc nově posoudil na základě podkladů známých jak veřejně, tak přímo žalobkyni: vycházel z její výroční zprávy za rok 2019 a podle ní hodnotil likvidační povahu pokuty. Úřad takto postupuje běžně, nejde tedy o překvapivý postup.

[13] Není ani jasné, jak by měl předseda v řízení o rozkladu postupovat. Může udělat jen to, že žalobkyni seznámí s „novými“ podklady a pak vydá „nové“ rozhodnutí totožné s tím nyní přezkoumávaným. To ale neodpovídá principu procesní ekonomie. Úřad také nesouhlasí s tím, že by jeho předseda byl povinen předem seznamovat účastníka s úvahou stojící za výši pokuty. Ta je totiž výsledkem správního uvážení, a projeví se proto až v odůvodnění rozhodnutí.

[14] Rozsudek krajského soudu je nesrozumitelný. Krajský soud uvádí na konci bodu 63, že *„samo o sobě by dané porušení zákona v posuzované věci nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí, v kontextu výše uvedeného je však třeba napadené rozhodnutí nezákonným shledat“*. Podle úřadu touto větou soud myslel, že porušení práva být seznámen s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim se stalo intenzivnějším kvůli porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Úřadu ale není jasné, z čeho krajský soud dovozuje tuto vyšší intenzitu, neboť to vůbec nevysvětluje.

2.2 Vyjádření ke kasační stížnosti

[15] Žalobkyně souhlasí se závěry krajského soudu. Má za to, že krajský soud nemusel rušit jen výrok o pokutě. Ostatně i judikatura, na kterou úřad odkazuje, se týkala skutkově odlišné věci.

[16] Pravidlo, podle kterého lze v řízení o rozkladu provést jen takovou změnu rozhodnutí, o kterou usiloval ten, kdo rozklad podal, plyne přímo z textu zákona. Zákon přitom nelze libovolně měnit výkladem soudu, jak navrhuje úřad. Zákonné pravidlo pak

dopadá nejen na řízení, ve kterém je správní orgán vázán *petitem*, ale také na řízení o správním deliktu. Žalobkyně v řízení o rozkladu požadovala, aby předseda úřadu zrušil rozhodnutí prvního stupně. To však předseda neudělal (žalobkyni plně nevyhověl), jen rozhodnutí úřadu částečně změnil, čímž se dopustil chyby.

[17] Pokud správní orgán mění rozhodnutí napadené opravným prostředkem, účastníka musí seznámit s novými podklady a novým právním názorem a dát mu možnost se k těmto okolnostem vyjádřit. K tomu je povinen vždy, a to i u podkladů týkajících se likvidační povahy pokuty. Není přitom podstatné, zda žalobkyně podklady znala nebo zda byly veřejně dostupné. I když by pro ni nebyly podklady nové, měla právo se k nim vyjádřit. Předseda úřadu však žalobkyni s podklady neseznámil, čímž ji zkrátil o možnost reagovat na ně ještě předtím, než v řízení o rozkladu vydal změněné rozhodnutí. Není ani pravda, že by žalobkyně nepředložila proti rozhodnutí o rozkladu (v pořadí druhému) věcné námitky: před krajským soudem namítala nepřiměřenou výši pokuty. Konkrétní pasáže z výroční zprávy z roku 2019, které by mohly ovlivnit výši pokuty, však neoznačila, protože tyto námitky se mají řešit před správním orgánem, ne až před správním soudem.

3. Právní hodnocení

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] V řízení o rozkladu platí přiměřeně ustanovení o odvolání (§ 152 odst. 5 správního řádu). Správní orgán o rozkladu rozhodne tak (§ 152 odst. 6 správního řádu), že

- *rozhodnutí zruší;*
- *rozhodnutí změni* (pokud tím rozkladu plně vyhoví a nemůže tím být žádnému z účastníků způsobena újma, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, souhlasí);
- *rozklad zamítne.*

[20] Každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Účastníci řízení musejí mít možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, pokud zákon nestanoví jinak (§ 36 odst. 3 správního řádu).

3.1 Je napadený rozsudek nepřezkoumatelný proto, že krajský soud nezrušil jen výrok o pokutě?

[21] Úřad považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, protože krajský soud zrušil celé rozhodnutí, nikoli jen výrok o pokutě, byť se důvody pro zrušení týkaly právě jen této pokuty. Úřad v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 As 63/2016-40.

[22] Tato úvaha však není správná. Žádný právní předpis krajskému soudu neukládá, aby přistoupil k částečnému zrušení správního rozhodnutí vždy, když to teoreticky připadá v úvahu (typicky když má správní rozhodnutí více výroků). Je-li ovšem důvodem pro zrušení jen dílčí vada a rozhodnutí lze rozdělit na více výroků (logicky oddělitelných částí), měl by krajský soud zkoumat, zda nelze rozhodnutí zrušit jen částečně, pokud by zrušení celého rozhodnutí mohlo zasáhnout do práv a povinností účastníků nebo do veřejného zájmu.

pokračování

[23] Pokud to krajský soud neudělá – tedy zruší celé správní rozhodnutí namísto zrušení jen některého z výroků, i když by tím mohl zasáhnout do práv a povinností účastníků nebo do veřejného zájmu, a svůj postup nevysvětlí – bude jeho rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné.

[24] To se stalo právě ve věci 6 As 63/2016, které se dovolává úřad. Městský soud zrušil kvůli dílčí vadě celé správní rozhodnutí, čímž připravil správní orgány o možnost vyměřit poplatek za využívání rádiových kmitočtů rozhlasové služby nejen za období, v němž správní orgány poplatek opravdu vyměřit neměly, ale i za období, v němž byl poplatek vyměřen ve správné výši. NSS zhodnotil, že takový postup odporoval veřejnému zájmu. Městský soud proto měl zrušit jen tu část správního rozhodnutí, která je stižena nezákonností, a zbylé části ponechat v platnosti (rozsudek 6 As 63/2016, bod 24; a na něj navazující rozsudek ze dne 30. 11. 2016, čj. 6 As 229/2016-40, body 15, 16 a 19).

[25] Podobnou situaci NSS řešil i v několika dalších případech.

[26] V rozsudku ze dne 19. 6. 2024, čj. 4 Afs 16/2024-53, šlo o to, že městský soud zrušil celé odvolací rozhodnutí proti platebnímu výměru stanovujícímu současně daň i penále, i když se vada týkala jen penále. Daňové orgány kvůli tomu přišly o možnost stanovit – původně správnou – daň, neboť mezitím uplynula lhůta k jejímu stanovení. Městský soud měl proto zvážit, zda je nutné rušit celé rozhodnutí a nelze zrušit jen jeho část týkající se penále a v platnosti ponechat část týkající se správně stanovené daně (body 7 a 22).

[27] V rozsudku ze dne 28. 5. 2021, čj. 6 As 276/2020-54, byl problém v tom, že krajský soud zrušil celé rozhodnutí kvůli vadě týkající se dílčí části vodohospodářského majetku a nevypořádal se s podstatnou částí žalobní argumentace. Tím tyto námitky vyloučil z aktuálního soudního přezkumu, byť bylo zřejmé, že budou nejspíš znovu vzneseny v dalším kole soudního přezkumu. Krajský soud se nimi měl tedy vypořádat a poté zvážit, zda je nutné rušit celé rozhodnutí, a nikoli jen jeho část týkající se dílčího vodohospodářského majetku (body 41 až 45).

[28] V této věci však žádná taková situace nenastala. Je pravda, že krajský soud zrušil napadené správní rozhodnutí jako celek, i když jeho výhrady směřovaly jen proti výroku o pokutě. Jistě by tedy bylo možné rozhodnutí zrušit jen co do výroku o pokutě. Z ničeho však neplyne, že by zrušení celého rozhodnutí mohlo mít výše popsané nežádoucí a nezamýšlené dopady. Pokud se tedy krajský soud rozhodl zrušit celé správní rozhodnutí, nemusel svůj postup vysvětlovat. Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný.

[29] O konkrétních nežádoucích dopadech do práv a povinností účastníků nebo do veřejného zájmu se ostatně nezmiňuje ani sám úřad, který jen bez vysvětlení trvá na tom, že takto pojatý rozsudek je nepřezkoumatelný. Tak tomu ale není.

3.2 Lze v řízení o rozkladu provést i jinou změnu rozhodnutí než jen tu, o kterou usiloval ten, kdo rozklad podal?

[30] NSS se této otázce už věnoval ve zmiňovaném rozsudku 6 As 63/2016 (body 18 a 19). Podle něj lze v řízení o rozkladu změnit rozhodnutí prvního stupně jen tehdy, pokud se tím

plně vyhoví rozkladu a pokud tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím, všichni, kterých se to týká, souhlasí. To plyne z § 152 odst. 6 správního řádu. V řízení o rozkladu tak není možné změnit rozhodnutí prvního stupně jinak, než navrhuje účastník řízení v rozkladu. Protože správní řád obsahuje toto zvláštní pravidlo, neuplatní se přiměřeně právní úprava odvolání, podle které má odvolací orgán širší možnosti, jak v řízení o odvolání změnit rozhodnutí prvního stupně.

[31] Pokud správní orgán změnil rozhodnutí jinak, než navrhuje účastník v rozkladu, a tato změna nezpůsobí účastníku újmu, bude takový postup sice vadou, která ale nebude mít vliv na zákonnost rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2017, čj. 5 As 173/2016-24).

[32] Tento výklad platí jak pro řízení, ve kterém je správní orgán vázán petitem, tak pro řízení o přestupku. Soud totiž neshledal důvod, proč činit mezi těmito řízeními rozdíly. Konkrétní důvod ostatně neuvádí ani úřad. Je pravda, že při rozhodování správních orgánů by neměly vznikat zbytečné průtahy a orgány by měly volit pokud možno efektivní postupy. Z tohoto pohledu by mohlo být opravdu praktičtější – jak na to upozorňuje úřad – aby měl orgán rozhodující o rozkladu větší rozhodovací možnosti, než jaké mu dává § 152 odst. 6 správního řádu; ostatně rozhodnutí v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek. Byť však tyto věcné argumenty mají své opodstatnění, nemohou změnit výslovné znění zákona (jehož problematičnost opakovaně popisuje judikatura i odborná literatura). A pokud si zákonodárce takové znění zvolil, není na soudu, aby je vykládal opačně.

[33] Krom toho není jasné, kam vlastně úřad touto svou námitkou míří. Krajský soud totiž nezrušil rozhodnutí o rozkladu proto, že by předseda změnil rozhodnutí prvního stupně způsobem, o němž žalobkyně neusilovala. Dospěl, pravda, k závěru, že předseda zatížil své rozhodnutí vadou, protože rozhodl tak, jak jej o to žalobkyně nežádala. Současně však krajský soud vyslovil, že tato vada neměla vliv na zákonnost, neboť změna rozhodnutí byla žalobkyni ku prospěchu (pokuta byla snížena, tedy žalobkyně na tom byla lépe než po vydání rozhodnutí v prvním stupni). Snížení pokuty tedy ke zrušení rozhodnutí o rozkladu nevedlo a závěry krajského soudu ctí právě tu logiku, již se dovolává úřad. I když totiž zákon s postupem, který předseda použil, výslovně pro řízení o rozkladu nepočítá, může výsledek takového postupu před soudy obstát, pokud nebudou na újmu právům účastníků.

[34] Důvodem, pro který žaloba uspěla, nebyla tedy samotná změna výroku o pokutě, ale způsob, jakým k ní předseda v řízení o rozkladu dospěl. Tomu se soud věnuje dále.

3.3 Pokud předseda úřadu změnil v řízení o rozkladu rozhodnutí prvního stupně, měl seznámit žalobkyni s novými podklady a umožnit jí se vyjádřit?

[35] V řízení o rozkladu lze za určitých podmínek – které soud popsal výše – rozhodnutí prvního stupně změnit. Rozkladový orgán může změnit jak výrok, tak odůvodnění napadeného rozhodnutí. Musí ale dávat pozor na to, aby jeho rozhodnutí nebylo překvapivé. Pokud by totiž změnil napadené rozhodnutí, aniž by účastníka s touto změnou dopředu seznámil a umožnil mu se k ní vyjádřit, nepřipustně by tím účastníka připravil o možnost se proti změně bránit ve správním řízení. Účastník by se totiž dozvěděl o této změně až z rozhodnutí o rozkladu. Změnit nebo doplnit napadené rozhodnutí proto lze jen tehdy, pokud je účastník se změnou dopředu seznámen a má možnost se k ní vyjádřit. Účastník

pokračování

musí mít přitom možnost vyjádřit se nejen k novým podkladům pro rozhodnutí, ale také k případným novým důvodům, pro které rozkladový orgán hodlá změnit napadené rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, body 18 až 20; sice se týká řízení o odvolání, avšak jeho závěry přiměřeně dopadají i na řízení o rozkladu).

[36] Pokud by rozkladový orgán účastníka se změnou neseznámil a neumožnil mu se k ní vyjádřit, upřel by mu jeho ústavně zaručené právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tím by se dopustil závažné procesní vady, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o rozkladu (nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II ÚS 329/04, nebo ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. II. ÚS 262/06).

[37] Předseda úřadu v této věci změnil rozhodnutí prvního stupně tak, že snížil pokutu na 7 milionů Kč a poprvé v celém správním řízení pokutu zdůvodnil. Žalobkyni s těmito změnami ale dopředu neseznámil – nesdělil jí, z jakých nových podkladů bude při stanovení pokuty vycházet ani jakými úvahami se bude při jejím stanovení řídit – a žalobkyni neumožnil se k těmto novým podkladům a úvahám vyjádřit.

[38] Pochybení předsedy úřadu tedy nespočívalo jen ve skutečnosti, že žalobkyni neseznámil s její vlastní výroční zprávou za rok 2019, která musela být žalobkyni známa. Chyba byla, že předseda úřadu nevyrozuměl žalobkyni o tom, že z této zprávy bude vycházet při hodnocení likvidační povahy pokuty, a ani jí neumožnil se ke zprávě vyjádřit. Kromě toho žalobkyni neseznámil s úvahami, kterými se bude řídit při stanovení pokuty, a neposkytl jí možnost na tyto úvahy jakkoli reagovat.

[39] Tyto chyby měly konkrétní dopad do práv žalobkyně, která se o novém zdůvodnění pokuty dozvěděla až z rozhodnutí o rozkladu. Nemohla se tedy k tomuto zdůvodnění vyjádřit a uplatnit věcné námitky. Ty uvedla až ve správní žalobě – upozorňovala především na nedostatečné odůvodnění pokuty a její nepřiměřenou výši (č. l. 14 až 19 spisu krajského soudu). Úřad tedy nemá pravdu v tom, že by šlo o pouhé procesní pochybení, které se žalobkyně nijak nedotklo. Bylo tomu právě naopak. Předseda úřadu svým postupem připravil žalobkyni o možnost tyto námitky uplatnit už ve správním řízení (zde přímo v probíhajícím řízení o rozkladu), a bránit se tak proti odůvodnění pokuty. Je přitom nepodstatné, zda by tyto námitky mohly ovlivnit výsledek správního řízení (rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2006, čj. 5 As 59/2006-85, č. 1097/2007 Sb. NSS). Předseda úřadu tedy zatížil rozhodnutí o rozkladu vadou, která měla vliv na jeho zákonnost. Krajský soud správně toto rozhodnutí zrušil.

[40] Nyní by měl předseda úřadu zvážit svůj další procesní postup. Buď vyhoví rozkladu, zruší napadené rozhodnutí a vrátí věc do řízení prvního stupně. V něm bude třeba doplnit odůvodnění pokuty (viz závazný právní názor krajského soudu v rozsudku 31 Af 131/2012, který potvrdil NSS v rozsudku 5 As 92/2018). Tento postup je procesně správný (takto zákonodárcem nastavený), je však poměrně zdlouhavý.

[41] Případně může předseda doplnit odůvodnění pokuty sám. V takovém případě ale musí žalobkyni formálně seznámit s novými podklady a úvahami stojícími za stanovením výše pokuty. Dále žalobkyni musí umožnit se k těmto podkladům a úvahám v přiměřené

lhůtě vyjádřit. Žalobkyni není třeba dopředu seznamovat se samotnou výší pokuty, neboť ta je výsledkem správního uvážení. Žalobkyně má však právo znát úvahy stojící za tím, jak předseda k výši pokuty dospěl. Konkrétně by mohlo jít o úvahy o rozsahu sazby pokuty; přitěžující a polehčující okolnosti; vysvětlení, v jaké části sazby se pokuta bude pohybovat; nebo třeba úvaha o (ne)likvidační povaze pokuty. Pokud se předseda rozhodne doplnit odůvodnění pokuty sám, měl by si být vědom toho, že nejde o postup procesně správný (zákonem předvídaný). Tato vada však nebude mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, pokud předseda změnil rozhodnutí ku prospěchu žalobkyně.

[42] NSS má nakonec za to, že věta „*samo o sobě by dané porušení zákona v posuzované věci nezpůsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí, v kontextu výše uvedeného je však třeba napadené rozhodnutí nezákonným shledat*“ nezakládá nesrozumitelnost rozsudku krajského soudu. Krajský soud patrně odkazoval na okolnosti případu: tj. že předseda úřadu nezdůvodnil výši pokuty v rozhodnutí prvního stupně ani v prvním rozhodnutí o rozkladu. Ve druhém rozhodnutí o rozkladu výši pokuty sice zdůvodnil, žalobkyni ale neumožnil se k ní vyjádřit. Žalobkyně tak mohla reagovat na odůvodnění pokuty až v žalobě. Předseda úřadu tedy zkrátit žalobkyni na jejích právech, a proto bylo jeho rozhodnutí nezákonné. NSS uznává, že by bylo samozřejmě lepší, kdyby krajský soud svou úvahu takto přehledně popsal. Přesto je tato úvaha z napadeného rozsudku patrná, a rozsudek tak není nesrozumitelný.

4. Závěr a náklady řízení

[43] Úřad se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

[44] Úřad v řízení neměl úspěch, a proto je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení spočívající v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (sepsání vyjádření ke kasační stížnosti – 3 100 Kč) včetně paušální náhrady hotových výdajů (300 Kč), celkem tedy 3 400 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu